

har mødt i egne sager (jfr. højesterets skrivelse af 28. november 1957, pkt. 2, bilag 6).

Det bemærkes i øvrigt, at der i udvalget har været enighed om, at landsretterne kun bør meddele en advokat tilkendegivelse om, at han er „øvet i procedure“, såfremt han har procederet i rimeligt omfang og på forsvarlig måde.

I forbindelse med drøftelsen af spørgsmålet om højesteretssagførerprøvens afskaffelse har man i udvalget overvejet indførelse af en ensartet betegnelse for alle sagførere.

Det nævnte flertal i udvalget foreslår herefter indførelse af fællesbetegnelsen „advokat“, dog således at de nuværende højesteretssagførere, landsretssagførere, overretssagførere og sagførere ved underret (underretssagførere) har ret til fortsat at anvende deres nuværende titel.

Med hensyn til voteringsordningen i højesteret har højesteret i den nævnte skrivelse af 28. november 1957 bl. a. udtalt, at en ændring, bestående i, at dommernes navne skal angives i dommene, „ikke møder nogen modstand i højesteret . . . at en sådan ophævelse af dommeranonymiteten vil kunne danne udgangspunktet for en udvikling i retning af større udførlighed i domspræmisserne . . .“. Udvalget foreslår herefter alene en ophævelse af højesteretsdommernes og i borgerlige sager landsdommernes anonymitet, således at domme og kendelser fremtidig skal indeholde oplysning om dommernes navne.

Hele udvalget forventer, at disse nye voteringsbestemmelser vil medføre, at retternes afgørelser fremtidig affattes så klart og udførligt, at såvel retsvidenskaben som det praktiske retslivs folk ved læsning af disse afgørelser i højere grad end hidtil kan finde vejledning til løsning af vanskelige juridiske problemer. For det praktiske liv er det af meget stor betydning, at afsagte domme ikke kræver en indgående fortolkning, men direkte giver udtryk for de overvejelser, der har ført til dommens resultat.

Hele udvalget er enig i de foreslåede bestemmelser om nordiske sagføreres møderet.

Hele udvalget er videre enig om at foreslå, at loven først skal træde i kraft den 1. juli 1958.“

Mindretallet i udvalget (Poul Møller) fandt det fortsat betænkeligt at ophæve kravet om en prøve for at opnå almindelig mødeberettigelse ved højesteret og stillede derfor ændringsforslag, der tog sigte på at bevare prøven med en række lempelser. En ved landsretten mødeberettiget skulle ifølge ændringsforslagene kunne indstille sig til prøven efter 3 års forløb mod hidtil 8 år, prøvetiden foresloges forlænget fra 1½ til 3 år og det krævede antal sager formindsket til 3 mod hidtil 4.

Ved 2. behandling fremhævede udvalgets ordfører, *Edel Saunle*